SUOMEN KOIRANKASVATTAJAT SUKOKA RY
Parinpellontie 271
16710 Hollola KK

LAUSUNTO

20.2.2024

Maa- ja metsätalousvaliokunta
mm@eduskunta.fi

Lausuntopyyntö U 92/2023 vp

Lausunto Valtioneuvoston eduskunnalle antamasta kirjelmästä komission Euroopan parlamentille ja neuvostolle koirien ja kissojen hyvinvoinnista ja jäljitettävyydestä antamasta asetusehdotuksesta

Maa- ja metsätalousministeriö on 14.2.2024 antamassaan lausuntopyynnössä pyytänyt Suomen Koirankasvattajat SuKoKa ry:ltä (jäljempänä SuKoKa) lausuntoa Valtioneuvoston eduskunnalle antamasta kirjelmästä komission Euroopan parlamentille ja neuvostolle koirien ja kissojen hyvinvoinnista ja jäljitettävyydestä antamasta asetusehdotuksesta (jäljempänä kirjelmä ja asetusehdotus).

Yleisenä huomiona SuKoKa haluaa nostaa esiin asetusehdotuksesta sen, että käytössä olevaa termistöä tulisi tarkentaa ja asetusluonnoksessa tulisi nykyistä paremmin ottaa huomioon Suomen maantieteellisen sijainnin ja Suomessa vallitsevan ilmaston merkitys eräille asetusluonnoksessa asetetuille vaatimuksille. Lisäksi SuKoKa haluaa nostaa esiin huolensa asetusluonnoksen mahdollisesti virkaeläinlääkäreille aiheuttaman hallinnollisen taakan ja resurssipulan kasvamisen.

SuKoKan lausunnon osalta tulisi ottaa huomioon, että sen jäsenet ovat rekisteröityjä rotukoiria kasvattavia henkilöitä, joten tämä lausunto on kirjoitettu rekisteröityjen rotukoirien kasvattajien näkökulmasta. Rekisteröityjen koirien pito ja kasvatus on laajasti säännelty Suomen Kennelliiton toimesta ja samanlaista sääntelyä ja valvontaa tulisi ehdottomasti kyetä ulottamaan myös kaikkiin muihinkin koiriin.

SuKoKa lausuu asetusehdotuksesta ainoastaan jäseniinsä vaikuttavan sääntelyn osalta, eli koiriin liittyvistä säännöksistä. Tässä lausunnossa rekisteröidyillä rotukoirilla viitataan kaikkiin tunnistusmerkittyihin ja Suomen Kennelliittoon tai ulkomaisiin kansallisiin kennelliittoihin rekisteröityihin koiriin, joiden rekisteritodistuksesta ilmenee kyseisen koiran polveutumistiedot.

SuKoKa lausuu kirjelmästä ja asetusehdotuksesta seuraavaa:

Asetusehdotuksen II luku

4 artikla. Asetusehdotuksen 4 artiklassa säädettäisiin poikkeuksista II luvussa asetettuihin velvoitteisiin. Artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti II lukua ei sovelleta kasvattajien toimitiloihin, joissa pidetään enintään kolmea narttua ja joissa syntyy yhteensä enintään kaksi pentuetta kalenterivuodessa. Valtioneuvoston kirjelmän U 92/2023 vp

(jäljempänä valtioneuvoston kirjelmä) kohdassa 3.1 puhutaan vähintään neljästä *jalostukseen käytettävästä* nartusta ja vähintään kolmesta kalenterivuoden aikana syntyvästä pentueesta. Valtioneuvoston kirjelmä ja asetusluonnos eroavat toisistaan ”jalostukseen käytettävästä” -termin osalta. Valtioneuvoston kirjelmässä oleva täsmennys jalostukseen käytettävästä nartusta olisi syytä löytyä myös asetusehdotuksen 4 artiklasta, sillä kasvattajilla saattaa olla kotona useampiakin sellaisia narttuja, joita ei käytetä jalostukseen tai jotka on jo poistettu jalostuskäytöstä.

II luvun pitopaikkojen toiminnanharjoittajia koskevat velvoitteet ovat pääosin sellaisia, joita jokaisen koiran- tai kissanomistajan tulisi noudattaa toiminnassaan. Asetusehdotuksessa on kuitenkin haluttu keskittyä ns. ammattimaisempiin toimijoihin, minkä vuoksi termi ”jalostukseen käytettävä” olisi syytä täsmentää myös asetusehdotukseen. Ei ole tavatonta, että kasvattajalla saattaa olla saman vuoden aikana esimerkiksi kaksi pentuetta ja kotonaan useampi narttu, mutta näistä vain yksi on sillä hetkellä jalostuskäytössä, sillä Suomessa sijoituskoirilla kasvattaminen on varsin yleistä.

Termi ”jalostukseen käytettävä” on lisäksi itsessään ongelmallinen, sillä sen voidaan ajatella viittaavaan muun muassa narttuun, jota on jo käytetty jalostukseen, jalostusikäiseen narttuun tai sellaiseen narttuun, joka on jo poistettu jalostuskäytöstä. Siitäkin huolimatta tarkoituksenmukaista olisi, että myös asetusehdotuksen 4 artiklaan sisällytettäisiin termi ”jalostukseen käytettävä” tai muu sitä vastaava termi, sillä tällä hetkellä asetusehdotuksessa puhutaan ainoastaan enintään kolmen nartun pitämisestä.

Lisäksi tämän osalta olisi erittäin tärkeää täsmentää, että se koskee ainoastaan kasvattajien omissa tiloissa pitämiä koiria, eikä esimerkiksi niitä sijoituskoiria, jotka pääsääntöisesti asuvat muualla ja tulevat kasvattajan luokse ainoastaan synnytyksen ajaksi.

Eläinten hyvinvoinnin kannalta tarkoituksenmukaista olisi myös muuttaa vaatimus vähintään neljän jalostukseen käytettävän nartun ja vähintään kolmen pentueen syntymisestä kalenterivuoden aikana vaihtoehtoiseksi. Ehdotetun laisena asetusluonnos antaa mahdollisuuden kasvattajaa koskevien säännösten kiertämiseksi esimerkiksi siten, että kotona pidetään korkeintaan kolmea jalostukseen käytettävää narttua yhtaikaisesti koiria tiheästi pennuttamalla ja niitä myymällä, mutta samanaikaisesti pentueita syntyy vähintään kolme kalenterivuodessa. Muuttamalla edellä mainitut ehdot vaihtoehtoiseksi varmistuttaisiin siitä, että joko vähintään neljän jalostuskäytössä olevan nartun tai kalenterivuoden aikana vähintään kolmen pentueen vaatimuksen tulee täyttyä ja harjoitettuun toimintaan sovelletaan asetusluonnoksen II luvun vaatimuksia.

Lisäksi huomionarvoista on se, että pentutehtailussa pentueiden määrä on jatkuvasti vuositasolla korkea, mutta rotukoirakasvatukselle on tyypillistä, että joinain vuosina pentueita ei välttämättä ole yhtään ja joinain vuosina niitä on useita saman kalenterivuoden aikana. Näin ollen voisi olla perusteltua harkita vähintään kolmen pentueen vaatimuksen täyttymistä arvioitavan esimerkiksi kahden vuoden sykleissä keskimääräisen vuosittaisen pentuemäärän mukaisesti.

Tärkeää on myös se, että sekä asetusluonnoksen 4 artiklan kasvattajan että jalostukseen käytettävän nartun määritelmät olisivat yksiselitteisiä. Näin ollen sekä viranomaisille että luonnolliselle henkilölle itselleen mahdollistettaisiin selvät ohjeet sen arvioimiseksi, täyttyykö kasvattajan määritelmä ja mikä on jalostukseen käytettävien narttujen määrä. Kasvattajalla tulee myös olla mahdollisuus osoittaa, että jalostusikäinen

narttu ei ole jalostuskäyttöön tarkoitettu. Tällaiseksi näytöksi tulisi hyväksyä esimerkiksi nartun sterilisaation lisäksi kasvattajan oma selvitys siitä syystä, miksi narttua ei ole jalostukseen käytettävä.

10 artikla. Asetusehdotuksen 10 artiklassa säädettäisiin eläinlääkärin suorittamista vuosittaisista tarkastuskäynneistä. Koska asetusehdotuksen tavoitteina on eläinten hyvinvoinnin edistäminen ja pentutehtailun ehkäiseminen, on asetusehdotuksen 10 artiklan tarkastuskäyntivelvoite omiaan edistämään edellä mainittuja tavoitteita. Tämän osalta olisi kuitenkin erittäin tärkeää huomioida se, että jäsenvaltioilla on mahdollisuus taata riittävät resurssit eläinlääkäreille tarkastuskäyntien suorittamiseksi.

Oletettavaa on, että Suomessa tarkastuskäyntien suorittaminen jäisi kunnan- ja/tai läänineläinlääkärien vastuulle, mutta on erittäin todennäköistä, että nykyisellä resursoinnilla kunnan- ja/tai läänineläinlääkärit eivät pystyisi huolehtimaan tarkastuskäyntien suorittamisesta, sillä tarkastuskäynnit vaaditaan vuosittain ja tarkastuskäyntejä tulisi todennäköisesti Suomessa olemaan huomattava määrä vuositasolla.

Vaarana on se, että asetusehdotuksen 10 artiklan mukaiset eläinlääkärin tarkastuskäynnit aiheuttaisivat kohtuutonta hallinnollista taakkaa, entistä suurempaa resurssipulaa ja toimijoille aiheutuvia kustannuksia. Mikäli tarkastuskäyntien suorittaminen jää viranomaiseläinlääkäreiden vastuulle, on pelkona se, etteivät käytettävissä olevat resurssit riitä vaadittavien tarkastuskäyntien tekemiseen, jolloin tarkastuskäyntien tekemättä jäämisestä aiheutuvat mahdolliset toimijoille aiheutuvat seuraamukset olisivat kohtuuttomia.

11 artikla. Asetusehdotuksen 11 artiklan 2 kappaleen a-kohdan mukaan koirilla tulisi olla jatkuvasti saatavilla olevaa juomavettä. Suurimmassa osassa jäsenmaista tämä olisi helppo toteuttaa, mutta Suomen sääolosuhteet huomioon ottaen asetusehdotukseen olisi hyvä saada tämän kohdan osalta eläinten hyvinvoinnista annetun lain (693/2023) (jäljempänä eläinten hyvinvointilaki) 21 §:n 2 momentin 6 kohdan mukainen poikkeus jatkuvasta vedensaannista sellaisissa eläinten pysyvissä pitopaikoissa, joissa sulan veden jatkuva saatavilla pito on kohtuuttoman vaikea järjestää eläinten pitomuodosta ja sääolosuhteista johtuvista syistä.

12 artikla. Asetusehdotuksen 12 artiklan 4 kappaleessa vaadittaisiin, että koiratarhoissa pidettävien koirien tulee vapaasti päästä kulkemaan suljettuun ulkotilaan ja sisätilaan tai yksittäiseen koppiin. Suomen sääolosuhteet huomioon ottaen, edellyttäen, että koirien tulisi saada kulkea ulkotilan ja sisätilan välillä vuorokauden ympäri, on tämä vaatimus kohtuuttoman vaikea toteuttaa etenkin, mikäli samanaikaisesti edellytetään I liitteen 2.1 kohdassa asetettujen lämpötilavaatimusten noudattamista. Suurin osa jäsenmaista omaa huomattavasti tasaisemman ilmaston ympäri vuoden, minkä vuoksi tämän kappaleen vaatimuksen toteuttaminen näissä maissa on käytännössä toteutettavissa, mutta Suomessa pelkästään kylmimmät sääolosuhteet tekevät esimerkiksi kennelrakennusten lämmön ylläpitämisen talvella huomattavan vaikeaksi, mikäli koirien tulisi saada kulkea sisä- ja ulkotilojen välillä vapaasti ympäri vuorokauden.

13 artikla. Asetusehdotuksen 13 artiklan 3 kappaleen a-kohdan mukainen I liitteen 3.3 kohdan mukainen vaatimus narttujen jalostuskäytön vähimmäisiästä on omiaan edistämään eläinten hyvinvointia ja vastaa tällä hetkellä voimassa olevaa Suomen Kennelliiton voimassa olevaa Koirarekisteriohjetta, jonka mukaisesti nartun saa astuttaa

vähintään 18 kuukauden iässä. Vaatimus nartun jalostuskäytön vähimmäisiästä on erittäin toivottu EU-tason säännös.

Huomionarvoista on, että asetusluonnoksessa ei oteta kantaa jalostuskäytössä olevan uroksen vähimmäisikään. Asetusluonnokseen olisikin syytä lisätä vastaava vaatimus jalostuskäytöstä myös urosten osalta. Koska jalostuskäyttö ei ole uroksille fyysisesti yhtä raskasta kuin nartuille, voidaan uroksilta vaadittavan vähimmäisiän katsoa olevan 12 kuukautta nartuille asetetun 18 kuukauden vähimmäisiän sijaan. Uroksille asetettavan jalostuskäytön vähimmäisikävaatimuksella pystyttäisiin arvioimaan uroksen jalostuskäyttöön sopivuutta paremmin, sillä uros saattaa tulla sukukypsäksi jo viiden kuukauden iässä, jolloin se on käytännössä vielä itsekin pentu.

Asetusehdotuksen 13 artiklassa ei oteta lainkaan kantaa siihen, kuinka monta pentuetta nartulla saataisiin tehdä sen eliniän aikana. Suomen Kennelliiton voimassa olevien sääntöjen mukaisesti rekisteröidyillä nartuilla saa olla korkeintaan viisi pentuetta sen eliniän aikana. Vastaava säännös olisi syytä sisällyttää myös asetusehdotukseen, sillä nartun pentuemäärän rajoittaminen olisi omiaan myös auttamaan pentutehtailun ehkäisemisessä rajoittamalla nartun jalostuskäytön määrää sekä takaamaan sitä, ettei nartun hyvinvoinnille aiheudu haittaa suuren tiineysmäärän johdosta.

Asetusehdotuksen 13 artiklan 2 kappaleen c-kohdan mukaisesti koiran saisi lopettaa ainoastaan eläinlääkäri. Valtioneuvoston näkemyksen mukaisesti ehdotusta tulisi muuttaa siten, että myös muu pätevä henkilö saa lopettaa eläimen. Etenkin Suomessa jopa kohtuuttoman pitkät matkat eläinlääkäriin saattavat aiheuttaa sen, että koira joutuisi tarpeettomasti kärsimään, mikäli lopettaminen olisi ainoastaan eläinlääkärien vastuulla. Pahimmissa tapauksissa lopettamista saatettaisiin lykätä tai jopa jättää se kokonaan tekemättä, jolloin koiran kärsimys pitkittyisi ja se saattaisi pahimmassa tapauksessa kärsiä pitkiäkin aikoja.

Metsästyskoirien käyttö metsästyksessä on yksi esimerkki tilanteista, joissa metsästyskoira saattaa loukkaantua saaliseläinten kanssa tapahtuneessa yhteenotossa lähes kuolettavasti. On erityisen tärkeää, että jatkossakin tällaisissa tilanteissa metsästäjillä olisi mahdollisuus lopettaa koira sen sijaan, että se joutuisi pahimmassa tapauksissa kärsimään pitkiäkin aikoja eläinlääkärille pääsyä odotellessa. Metsästystilanteissa sattuvat tapaturmat saattavat tapahtua pitkienkin matkojen päässä tiestä, jolloin koiran kärsimys saattaisi myös tarpeettomasti kasvaa siitä, että se joudutaan metsästäjän toimesta kuljettamaan sellaiseen paikkaan, josta se pystytään autolla kuljettamaan eläinlääkäriin.

Lisäksi huomionarvoista on se, että asetusehdotus tai valtioneuvosto eivät ota kantaa pienten pentujen lopettamiseen. Koiranpentuja saattaa syntyä vakavien vammojen kanssa, jolloin pennun välitön lopettaminen on paras vaihtoehto pennun lisäkärsimyksen välttämiseksi. Mikäli myös pienten pentujen lopettaminen sallittaisiin ainoastaan eläinlääkärien toimesta, saattaisi etenkin päivystysaikoina syrjäseudulla olla mahdotonta päästä eläinlääkärin pakeille, mikä aiheuttaisi pahimmassa tapauksessa koiranpennun tarpeetonta kärsimystä.

Lisäksi tulisi huomioida se, että tämä aiheuttaisi vastakkainasettelun emän ja muiden pennun sekä lopetettavan pennun hyvinvoinnin välillä. Emän ja pentujen tarpeeton siirtäminen synnytyksen aikaan tai sen jälkeen on omiaan aiheuttamaan sekä emälle että pennuille stressiä, minkä vuoksi olisikin erityisen tärkeää minimoida turhat paikanvaihdot ja stressiä aiheuttavat tilanteet. Mikäli kasvattajat saisivat jatkossakin itse lopettaa sellaiset pennut, joiden lopettaminen on välttämätöntä lisäkärsimyksen estämiseksi,

olisi se sekä lopetettavan pennun että emän ja muiden pentujen hyvinvoinnin kannalta paras vaihtoehto.

Valtioneuvoston ehdotuksessa puhutaan muusta pätevästä henkilöstä, joka voisi suorittaa lopettamisen eläinlääkärin lisäksi. Tämä on kuitenkin terminä hankala, sillä metsästysluvan haltijan lisäksi on vaikea määritellä, kuka voisi olla tällainen pätevä henkilö. Tämän vuoksi olisikin tarpeellista, että asetukseen lisättäisiin omatoimisen kivuttoman ja nopean lopettamisen mahdollisuus alle kaksiviikkoisten pentujen osalta sellaisissa tilanteissa, joissa pennun kärsimys on kiistatonta. Sellainen vastasyntyneellä pennulla oleva vamma, joka aiheuttaa kärsimystä ja on ulospäin havaittavissa, on esimerkiksi kitalakihalkio, vatsan aukile tai selkärankahalkio. Tämä mahdollistaisi pennun kiireellisen lopettamisen etenkin syrjäseuduilla.

14 artikla. Asetusehdotuksen 14 artiklan 2 kappaleessa asetetaan ne poikkeukset, joilla voidaan rajoittaa koirien pitämistä alueilla, jotka rajoittavat niiden luonnollista liikkumista. Eläinten hyvinvointilain 33 §:n 3 momentin mukaan eläintä saadaan pitää sen kuljetukseen tarkoitetussa laatikossa tai häkissä taikka muussa vastaavassa pienikokoisessa säilytystilassa vain, jos eläimen kuljettaminen, sairaus tai muu tilapäinen ja hyväksyttävä syy sitä edellyttää. Vastaava poikkeus olisi hyvä sisällyttää myös asetusluonnoksen 14 artiklan 2 kappaleeseen, sillä koirien kuljettaminen on eräs yleisimmistä tilanteista, joissa koirien väliaikainen pitopaikka on rajoitettu häkkiin tai muuhun vastaavaan pienikokoiseen säilytystilaan. Huomionarvoista on, että sama koskee myös koirien pitoa esimerkiksi koiranäyttelyissä tai eri lajien kisapaikoilla ollessa, sillä koiran pitäminen häkissä tai muussa vastaavassa pienikokoisessa säilytystilassa mahdollistaa myös sen, että koira pääsee lepäämään ja rauhoittumaan näyttely- tai kisapäivän aikana.

Asetusehdotuksen III luku

17 artikla. Asetusehdotuksen 17 artiklan 1 kappaleessa asetetaan tunnistusmerkintäpakko sellaisille koirille, jotka on tarkoitus luovuttaa unionissa. Tunnistusmerkintäpakon kohdistaminen ainoastaan luovutettaviin koiriin tuntuu järjettömältä, sillä tunnistusmerkintäpakon tulisi yhtäläisesti koskea kaikkia koiria, vaikka niitä ei luovutettaisikaan. Vaatimus kaikkien koirien tunnistusmerkinnästä olisi myös avuksi muun muassa pentutehtailun edistämisessä sekä kadonneiden koirien omistajien jäljittämisessä.

Samassa kappaleessa oleva edellytys tunnistusmerkinnästä sinä päivänä, kun koira luovutetaan unionissa tai viimeistään kolmen kuukauden kuluessa syntymästä on sen sijaan kohtuullinen ja perusteltavissa. Sen sijaan kappaleen ensimmäisen virkkeen toinen lause ”jotka on tarkoitus luovuttaa unionissa” vaikuttaa turhalta, sillä tunnistusmerkintäpakon tulisi koskea kaikkia koiria.

Asetusehdotuksen 17 artiklan 2 kappaleen mukaan eläinlääkärin tai eläinlääkärin vastuulla toimivan avustajan tulisi rekisteröidä tunnistusmerkitty koira kansalliseen tietokantaan. Suomen Kennelliiton tunnistusmerkinnän rekisteröintiä koskeva vaatimus vastaa näiltä osin asetusehdotuksen 2 kappaleessa esitettyä. Maa- ja metsätalousministeriön koirien tunnistamisesta ja rekisteröinnistä antaman asetuksen (1/2021) 6 §:n 1 momentin mukaan koiran haltijan on ilmoitettava tunnistustodistuksen tiedot rekisteriin merkittäväksi. Asetusehdotuksessa esitetty vaatimus siitä, että tunnistusmerkinnän rekisteröinnin kansalliseen tietokantaan tekee eläinlääkäri tai eläinlääkärin vastuulla toimiva avustaja on huomattavasti edellä mainitun asetuksen säädöstä parempi, sillä jo tälläkin hetkellä on käynyt ilmi se, että Suomessa Ruokaviraston koirarekisteriin koirien ilmoittamisen väärinkäytöksen riski etenkin tunnistusmerkinnän osalta on huomattava. Mikäli koiran tunnistusmerkinnän pystyisi rekisteröimään ainoastaan eläinlääkäri tai

eläinlääkärin vastuulla toimiva avustaja, pystyttäisiin varmistumaan siitä, että kullekin koiralle kansalliseen tietokantaan rekisteröity tunnistusmerkintä on paikkansapitävä ja väärinkäytösten riski olisi huomattavasti Suomessa nykyistä pienempi.

Asetusehdotuksen 17 artiklan 1 kappaleen mukaisesti transponderin asentaa eläinlääkäri tai se asennetaan eläinlääkärin vastuulla. Valtioneuvoston näkemys siitä, että tunnistusmerkinnän ja rekisteröinnin voisi tehdä muukin henkilö kuin eläinlääkäri tai tämän vastuulla toimiva avustaja olisi ehdottomasti asetusehdotuksessa esitettyä suositeltavampi säädös. Nykyisellään Suomen Kennelliiton alaisuudessa toimii suuri joukko tunnistusmerkitsijöitä, jotka ovat läpäisseet tunnistusmerkitsijäkoulutuksen. Tunnistusmerkinnän asentamisen ja sen rekisteröinnin laajentaminen eläinlääkäreiden ja heidän vastuullaan toimivien avustajien ulkopuolelle olisi omiaan auttamaan eläinlääkäreihin ja eläintenhoitajiin kohdistuvaa resurssipulaa sekä mahdollistamaan tunnistusmerkitsemisen saatavuutta. On ehdottoman tärkeää, että Suomen Kennelliiton alaiset tunnistusmerkitsijät hyväksytään jatkossakin tunnistusmerkinnän asettajiksi ja rekisterijöiksi.

Asetusehdotuksen IV luku

18 artikla. Asetusehdotuksen 18 artiklassa säädetään eläintenhoitajien koulutuksesta huolehtivasta toimivaltaisesta viranomaisesta. Asetusehdotukseen olisi syytä sisällyttää säännös siitä, että toimivaltaisen viranomaisen tai tämän nimeämän tahon tulee huolehtia tunnistusmerkitsijöiden kouluttamisesta ja osaamisen ylläpitämisestä silloin, kun tunnistusmerkitsijä ei ole eläinlääkäri. Näin toimivaltainen viranomainen pystyisi jatkossakin delegoimaan Suomen Kennelliiton virallisten tunnistusmerkitsijöiden kouluttamisen Suomen Kennelliton vastuulle, minkä avulla pystyttäisiin takaamaan muiden tunnistusmerkitsijöiden kuin eläinlääkäreiden osaaminen ilman, että siitä aiheutuisi nykyistä suurempaa hallinnollista tai muuta taakkaa eläinlääkäreille tai viranomaiselle.

Asetusehdotuksen V luku

21 artikla. Asetusehdotuksen 21 artikla, jossa säädettäisiin koirien EU-alueelle saapumisesta kolmansista maista, on ongelmallinen monestakin näkökulmasta. Asetusehdotuksen II luvun säädösten avulla pystytään harmonisoimaan koirien pitopaikkojen toiminnanharjoittajaa koskevat velvoitteet, mutta samanlaista sääntelyä ei välttämättä ole voimassa kolmansissa maissa. EU-tasolla II luvun mukaisten säädösten harmonisointi on erittäin toivottavaa, mutta vastaavaa ei voida vaatia kolmansilta mailta eikä myöskään näin ollen niistä tuotavilta koirilta.

Valtioneuvoston kirjelmän 3.5 -kohdassa esitetään, että säännöksen noudattaminen varmistettaisiin laatimalla lista niistä hyväksytyistä kolmansien maiden kasvattajista, eläinkaupoista ja eläinsuojista, jotka täyttävät asetuksen vaatimuksen eläinten pidolle. Tällaisen listan edellyttäminen eläinkaupoista ja eläinsuojista on toivottavaa, sillä näin pystyttäisiin varmistamaan kolmansista maista ammattimaisilta toimijoilta tuotavien koirien olosuhteet kolmansissa maissa.

Vastaavan edellytyksen laajentaminen kasvattajiin olisi kuitenkin kohtuutonta ja jopa käytännössä mahdotonta. Pahimmillaan tällaiset edellytykset saattaisivat lopettaa rotukoirien tuonnit kolmansista maista kokonaan, mikä olisi omiaan pienentämään jalostukseen käytettävien koirarotujen geenipoolia, mikä sotisi myös eläinten hyvinvointilain ja tulevan jalostusasetuksen ajatusta vastaan. Kasvattajat tuovat EU-alueelle vuosittain satoja tai jopa tuhansia rotukoiria jalostuskäyttöä varten kolmansissa maissa toimivilta kasvattajilta, jotka useimmissa tapauksessa ovat pienimuotoisesti kasvattavia yksityishenkilöitä.

Mikäli kuvatun lainen säädös haluttaisiin jättää voimaan myös kasvattajien osalta, tulisi siihen asettaa jonkinlainen poikkeus, joka sallii EU-alueella toimivan kasvattajan tuovan vuosittain kaksi koiraa kolmansissa maissa toimivilta kasvattajilta ilman, että näiden kolmansissa maissa toimivien kasvattajien tulisi täyttää 21 artiklan mukaisia vaatimuksia. Tämä ei vaikuttaisi kaupallisten tuontien valvontaan, mutta se sen sijaan mahdollistaisi laadukkaan rotukoirien kasvatustyön ylläpitämisen EU-alueella kolmansissa maissa toimivilta kasvattajilta tuotavien koirien osalta ilman kohtuutonta byrokratiaa.

Molli Nyman
puheenjohtaja